

ΓΕΝΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΡΦΑΝΙΔΗ

Ονομάζομαι Γεώργιος και είμαι γιός του Στυλή τ' Αρφανού και της Μαρτισούς του Γιαννάντζη Γάλλουρου και υπογράφομαι Γεώργιος Σ. Ορφανίδης. Γιατί ο παππούς μου έφερε το επίθετο Αρφανός;

Το ονοματεπώνυμο του ήτο Χ'Γιώρκης Αρφανός. Όμως ο παππούς μου δεν κατήγετο από την Κυθρέα. Βρέφος το βρήκαν Κυθρεώτες μέσα σε «ζεμπύλι», είδος καλάθιου πλεγμένο με φύλλα φοινικιάς το οποίο χρησιμοποιείτο από τους ρεσπέρδες γεωργούς για να βάλουν μέσα σ' αυτό σπόρο σιτάρι, κριθάρι, ρόβι, φαβέττα κ.ά. για να σπέρνουν και για άλλες χρήσεις. Το βρήκαν μέσα σ' αυτό κρεμασμένο πάνω σε κλώνο ελιάς στην τοποθεσία αυλάτζι της Βώνης. Εκεί που κρεμά το νερό κάτω από τοσπίτι του Κλεάνθη του Χ'Στυλλή και πίσω από το σπίτι της Αντρονίκης του Ττσουλιά που είναι κι αυτή εγγονή του μ. του παππού μας. Ύστερον μαθητεύτηκε πως κατήγετο από τα Λεύκαρα και το έφεραν και το κρέμασαν εκεί μέσα στο ζεμπύλι. Για ποιο σκοπό όμως το έφεραν εκεί, μήπως ήσαν φτωχοί οι γονείς του και είχαν πολλά παιδιά και δυσκολεύονταν να το θρέψουν. Ή μήπως ήτο νόθος και δεν ήθελαν αυτοί που το έκαναν να φανερωθούν τότε στα Λεύκαρα;

Και είναι γι' αυτό που τούδωσαν το παρατσούκλι-επίθετο Αρφανός. Έζησε και μεγάλωσε στην Κυθραία ευδοκίμησε και παντρεύτηκε, χήρεψε και παντρεύτηκε ξανά. Η δεύτερη του η γυναίκα ονομάζεται Μαριού ή Μαννού.

Γεώργιος Ορφανίδης.

Η Μαριού ή Μαννού ήταν η μητέρα του πατέρα μου που ήταν το τελευταίο παιδί του παππού μου από τα 24 που έκαμε από τις δύο γυναίκες που παντρεύτηκε. Βέβαια φαντάζομαι ότι ο αριθμός των 24 είναι υπερβολικός και ορισμένως λογίζονταν κι' αυτά που πέθαιναν μικρά ή ακόμη και οι αποβολές γιατί ήταν συχνά φαινόμενα τότε με την υπερκόπωση που υφίσταντο οι γυναίκες.

Εγώ γνώρισα από τα αδελφια του μ. του πατέρα μου το Σταυρή τον Πιττάκα, τον Ττσουλιά τ' Αρφανού και τη Μαρουλλούν τ' Αρφανού. Η μ. η μητέρα μου είχε αδελφια το Γιώργο, το Χρίστο και το Νικόλα που μετανάστευσαν από μικροί στο Κάιρο, την Αννικούν του Παυλή του Καμπούρη, τη Σοφία του Χ'Κυριάκου του Καμπίτη, αλλά για πολλά χρόνια διαζευγμένη, και που έχουν γιό τον

Αντρέα τον Καμπίτη.

Όμως δεν μπορεί να θεωρηθεί ψέμα το ότι ο παππούς μου είχε πολλά παιδιά γιατί εγώ γνώρισα συμπτωματικά πολλούς συγγενείς μας στον Μαραθόβουνο π.χ. τους Καλαθάρηδες στον Αη Νικόλα του Λευκονοίκου, τον Ιερέα του χωριού και στες Μάντρες του Λευκονοίκου.

Όμως και η ενέργεια των γονιών του παππού μου να το μεταφέρουν στην Κυθραία δεν έμεινε μυστική για πολύν καιρό.

Μαθεύτηκε και έγινε γνωστή στους Λευκαρίτες και ιδιαίτερα στους συγγενείς του. Ένα παράδειγμα. Ο εξάδελφος μου ο μ. ο Στυλάκος του Ττοουλιά πήγε στα Λεύκαρα και πήρε να πωλήσει σαρζόπαστα που τότε έκαμνε πολλή παραγωγή η Κυθραία, οι Κάτω ενορίες. Ένεκα της γονιμότητας της γης της και του άφθονου νερού του Κεφαλόβρυσου, πριν μας το πάρουν οι αποικιοκράτες Άγγλοι, οι ντομάτες της ήταν νόστιμες στη γεύση και στην παραγωγή της σάρζας. Λοιπόν ο μ. Στυλάκος κρατούσε τον τενεκέ με το προϊό του και γυρνούσε στα Λεύκαρα διαλαλώντας το εμπόρευμα. Ένας Λευκαρίτης συνάντησε πρώτα το Στυλάκο στο δρόμο. Κοιτάζει ο Λευκαρίτης το Στυλάκο και ο Στυλάκος το Λευκαρίτη. Όμοιοι και απaráλλακτοι. Στέκονται ο ένας απέναντι στον άλλο και ρωτά ο χωριανός τον πωλητή. «Πόθεν είσαι ρε κουμπάρε»; Από την Κυθραία». «Πώς ονομάζεσαι φίλε μου; Στυλιανός Ορφανίδης. Καί τί πουλάς μες τον τενεκέ; Πάστα, απαντά ο Κυθρεώτης πωλητής. «Φίλε μου», τον προτρέπει ο Λευκαρίτης, «πάμε σπίτι μου και η πάστα σου είναι πουλημένη». Και εκεί τα είπαν και βρέθηκαν εξάδελφοι.

Και άλλη απόδειξη. Εγώ το 1966-67 εργαζόμουν στη Μέσα Γειτονιά για την Υδατοπρομήθεια της Λεμεσού. Έκαμνα μια δεξαμενή μεγάλη και έκτισα μια μικρή κατοικία για να διαμένει ο φύλακας. Ένας υδραυλικός έκαμνε την εγκατάσταση νερού της μικρής κουζίνας. Σαν εργάζετο ο τεχνίτης αυτός, από περιέργεια τον έπιασα σε συνομιλία και τον ερώτησα πόθεν κατάγεται. Αυτός μου απάντησε ότι είναι από τα Λεύκαρα αλλά κατοικεί στη Λεμεσό. Τότε εγώ σαν απάντηση του είπα ίσως να είμαστε συγγενείς γιατί εγώ είμαι από την Κυθραία αλλά ο παππούς μου κατάγεται και αυτός από τα Λεύκαρα. Τότε ο άνθρωπος αυτός με φίλησε με έβαλε στην αγκαλιά του και μου είπε: «Το γάιμα τραβά».

Γεννήθηκα τις 5 τ' Απρίλη το 1917, ημέρα Πέμπτη την ώρα που έδυε ο ήλιος, όπως μου έλεγε συχνά η μ. η μάνα μου. Με βάφτισε η Ζωή του Γιωρκή του Φιλιππί.

Πήγα στο Δημοτικό σχολείο του Αγίου Ανδρονίκου, τότε, και ο πρώτος μου δάσκαλος ήταν ο μ. Χαράλαμπος ο Χατζηδάς.

Ήμουν καλός μαθητής όπως κατάλαβα ύστερα που μεγάλωσα γιατί τότε είχε πρώτη τάξη στον πρώτο χρόνο και ανώτατο, έτσι ονομάζετο ο δεύτερος και ο τρίτος χρόνος στη Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη και Έκτη. Δεν ισχυρίζομαι ότι είμαι ακριβής σ' αυτό το ζήτημα όμως αυτό που ισχυρίζομαι είναι ότι υπήρχε πρώτη τάξη και ανώτατο.

Αυτό που δεν θυμάμαι καλά είναι πως διαχωρίζονται τα χρονικά διαστήματα.

Εκείνο που θυμάμαι πολύ καλά είναι

τούτο. Είπα στο μ. το δάσκαλό μου τούτα τα ψέματα. «Είπεν μου ο τζύρης μου να με στρέψεις πίσω στην πρώτην τάξη γιατί δυσκολεύομαι». Μα ο δάσκαλος μου δεν πίστεψε, μου έδωσε ένα μικρό χαστούκι στο πρόσωπο λέγοντας μου αυτά τα λόγια; «Κάτσε εκεί που είσαι και καλά πάεις. Αν είσαι αδύνατος δεν θέλω να μου πεις εσύ να σε στρέψω πίσω». Τότε ήτο συνηθισμένο φαινόμενο να στρέφουν οι δάσκαλοι τους αμελείς και αδύνατους μαθητές στην πιο πίσω τάξη.

Στη Δευτέρα τάξη δάσκαλος μου ήτο ο Νικόλαος Μαντίδης από τη Λάπηθο. Ήτο κυνηγός και ο σκύλος του καθημερινά ήτο στην τάξη όπως αργότερα το ίδιο συνέβαινε με το Γαβριήλ Ζάρκο. Στην τρίτη τάξη, το Δημοτικό Σχολείο μετεφέρθη στην Τούμπα Τζιουμαγιά. Είχαμε δασκάλους τους Ελευθέριο Γοργίδα από τη Δευτέρα, το Χρίστο Λογγίνο από τη Λακατάμια και αργότερα έγινε χωριανός γιατί συνεζεύθη με την μ. τη Μαρή του Μιχαλάκη. Το Γαβριήλ Ζάρκο από το Καίμακλί, τον Αριστόδημο Σπανό από το Λευκόνοικο, που αργότερα κι αυτός έγινε χωριανός, αφού παντρεύθηκε την κόρη του Νικολή του Γενά. Ξέχασα τώρα το όνομα της ο Ζανετίδης ο Πασικράτης, ο Νικηταράς.

Ο Ζανετίδης κατήγετο από την Αθηνά, ο Πασικράτης από την Λάρνακα και ο Νικηταράς από την Ευρύχου. Δεν λέγω ότι όλοι αυτοί οι δάσκαλοι μου έκαμναν όλοι μάθημα αλλά έκαμναν και σε άλλες τάξεις.

Τους χρωστώ όλους ευγνωμοσύνη που με έμαθαν γράμματα και τους ευχαριστώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Όσους δε ζουν τους μακαρίζω λέγοντας

το Αιωνία τους η Μνήμη. Ένας μάλιστα ο τρισμακάριστος, ο Ελευθέριος Γοργίδας που κατοικούσε στο σπίτι του μακαρίτη του Βαρνάβα Στυλιανού, όταν έτυχε να αρρωστήσω τότε με τύφο και επήγαμε τον μ. τον πατέρα μου να μου δώσει το ενδεικτικό προόδου μου είπε αυτά τα λόγια βλέποντας με: «Καλώς το αναστημένο Λάζαρο». Και αποτεινόμενος στον πατέρα μου του λέγει: «Το γυιό σου κ. Στυλλή δάσκαλο να το κάμεις». Η απάντηση ήταν. «Δεν δύνομαι δάσκαλε είμαστε φτωχοί». Εγώ παίρνοντας το ενδεικτικό πετούσα από χαρά, γιατί με όλες τις απουσίες και τα μαθήματα που δεν πέρασα μ,ου έβαλε βαθμόν 8.5 στους 10.

Εγώ στηριγμένος στες συμβουλές και τις προτροπές του δασκάλου μου κάθε λίγο και λιγάκι απαιτούσα από τον πατέρα μου, και πολλές φορές έκλαια να με στείλει στο Γυμνάσιο για να μάθω γράμματα και να γίνω δάσκαλος. Ακόμη ένας άλλος λόγος που επιθυμούσα να επιδοθώ στην εκμάθηση γραμμάτων τις 30 του Γενάρη των Τριών Ιεραρχών, και στις γιορτές μετά τη λήξη των μαθημάτων οι διάφοροι δάσκαλοι ανάφεραν μεταξύ άλλων μαθητών και τα ονόματα των αδελφών μου και το δικό μου σαν τους καλύτερους στην επίδοση στα γράμματα.

Αλλά η απογοήτευση μου ήταν μεγάλη όταν τον τελευταίο σχολικό χρόνο που φοιτούσα στην Στ' τάξη ο μ. ο πατέρας μου με έβγαλε από το σχολείο 22 μέρες πριν τη λήξη του για να το βοηθώ στο κοπαδι του, σαν βοσκός που ήταν, και στις 20 του Ιούνη με πήρε πεζό από την Κυθραία στο Καίμακλί, 8 μίλια δωδεκάμιση χρόνων τότε, και με έβαλε σε ένα τεχνίτη για να

με μάθει κτίστη. Όμως δεν έχω παράπονο από τους γονείς μου. Ήταν φτωχοί και δεν είχαν τις οικονομικές ευχέρειες για να μορφώσουν τα παιδιά τους. Πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι και είμαστε, που προσπάθησαν και έμαθαν τα παιδιά τους τέχνη και δεν έβαλαν μισταρκούς μισόδουλους με λίγη αμοιβή. Όμως η χρονική περίοδος που μάθαινα τέχνη ήταν η πιο δύσκολη της ζωής μου, γιατί τότε τα τσιράκια, οι μαθητάδες για να ομορφάνει η λέξη τσιράκι, εκτός που ήταν οι μικροί σκλάβοι στη δουλειά δεν άκουαν το όνομα τους από τους μεγαλύτερους τους. Τους παίρνανε νερό, το έπιναν, και αυτό που τους περίσσευε επίτηδες μας το πέταζαν στο πρόσωπο. Αυτά στη διάρκεια της δουλειάς. Στο σπίτι, κλάψε μάνα μου το γυιό σου. Το τσιράκι ήταν υποχρεωμένο να κάμνει χρέη οικιακής βοηθού. Να σκουπίζει, να σφογγαρίζει, να καθαρίζει τες λάμπες πετρελαίου, να πογιατίζει τα παπούτσια, να πλένει πιάτα. Πόσο ξύλο εφαγα ώσπου να μάθω να καθαρίζω τα πιάτα και τις μαγειρίσες.

Επρόσεχα τα μικρά παιδιά, για να φάνε ο μάστρος και η τζιυρά. Να σέρνω νερό από το λάκκο με τενεκέ που ήτο πιο βαρύς από μένα και να ποτίζω τα δένδρα της αυλής. Και το πιο ανυπόφορο που ήτο να περιμένω για να έρθει το γυρίν μου, η σειρά μου, για να πάρω νερό από τη βρύση της γειτονιάς. Αυτή ήτο η σκυλίσια ζωή του τσιρακιού. Αλλά γιατί έγγραψα σκυλίσια ζωή; Τώρα τα σκυλιά διαβιούν ζωή καλύτερη από τη ζωή των τσιρακιών. Είναι γνωστή σ' όλους η ζωή των σκυλιών. Απεναντίας η ζωή των τσιρακιών δεν είναι γνωστή σε όλους ιδιαίτερα στους νέους. Πρέπει οι νέοι μας να μελετήσουν και να μάθουν τα

στάδια της ζωής μας εμάς των ηλικιωμένων και να μας ευγνωμονούν που αγωνιστήκαμε και καλύτερέψαμε τις συνθήκες και αποκτήθηκε μια καλύτερη ζωή σε όλους τους τομείς για τους εργαζόμενους.

Πέρασα τα χρόνια για εκμάθηση της τέχνης και ρίχτηκα στη βιοπάλη. Επέστρεψα στο πατρικό σπίτι, είδα την αδικία που εγίνετο σε βάρος των εργαζομένων, την εκμετάλλευση μας, το μεροδούλι - μεροφαίι. Έκτιζα με τελειωμένο κτίστη., Κάμναμε την ίδια παραγωγή επελέκουν πέτρες, με παραγωγή εξίσου με κτίστη μεγάλο, και η αμοιβή μου ήταν σαρανταδύο γρόσια την εβδομάδα με δουλειά γέννημα βούττημα.

Το 1939 το Σεπτέμβρη κηρύσσετο ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος και οι Άγγλοι αποικιοκράτες σκόπιμα δημιουργούσαν οικονομική κρίση για να αναγκασθεί η φτωχολογιά, οι εργάτες, οι αγρότες, να καταταχθούν στον Αγγλικό στρατό. Εμάς οι αγώνες μας μέσω των Συντεχνιών και των Μορφωτικών Συλλόγων στην Ύπαιθρο (εμείς στην Κυθραία το 1940 ιδρύσαμε τον Μορφωτικό Σύλλογο «Αναγέννηση») ήταν για το άνοιγμα παραγωγικών έργων, ως άνοιγμα δρόμων, κατασκευή για υδατοφρακτών για γεωργική ανάπτυξη κ.ο.κ.

Το Νιόβρη του 1942 αρραβωνιαστήκαμε με τη Δέσποινα του Χρίστου της Χαραλάμπαινας και της Χατζηνούς του Χ' Παμπόρη και τον Ιούλιο του 1945 παντρευτήκαμε. Εχουμε μια θυγατέρα την Παναγιώτα που παντρεύτηκε τις 30 του Οκτώβρη το 1973 με τον Βασίλη του Λοιζή του Φυτιρικού και έκαμαν 2 παιδιά την Δέσπω και τον Γιώργο.

Το 1952 πήρα δουλειά στην Κυβέρ-

νηση, στο Τμήμα Αναπτύξεως Υδάτων. Δούλεψα σε πολλά χωριά και πόλεις της Κύπρου για την υδατοπρομήθεια τους.

Άρχισα από την Κακοπετριά, Πεδουλά, Λάπηθο, Λειβάδια Λάρνακας, Πύλα, Ορόκλινη, Παναγιά, Γερμασόγεια, Φασούλλα της Πάφου, Άγ. Θεόδωρο Σολέας, Φοινικάρια, Κοιλάνι, Βουνί, Μαραθόβουνο, Άσσια, Αγκαστίνα, Στρογγυλό, Βατυλή, Πραστεϊό Μεσαορίας, Περιστερωνοπηγή, Λιμνιά, Γύψου, Παραλίμνι, Πέργαμος, Λάπαθος, Μοναρκά, Καντάρα, Κώμη Κεπήρ, Εφτακώμη, Κώμα του Γιαλού, Αγ. Ανδρόνικος Καρπασίας, Λεονάρισσο, Αγ. Τριάδα Γιαλούσας, Γιαλούσα, Ριζοκάρπασο, Απόστολο Ανδρέα, Γαληνόπορνη, Αη Συμεών, Βαθύλακα, Νέτα, Βοκολίδα, Καλό Χωριό Λάρνακας, Γέναγρα, Σίντα, Άχνα, Λουρουτζίνα, Δάλι, Ποταμό, Γιαλιά, Ποταμό Πηδιά, Μελούσια, Μερσινίκι, Ακανθού, Άγιο Νικόλαο Λευκονοίκου, Καλογραία, Αντιφωνητή, Χάρτζια, Αγ. Αμβρόσιο, Κλεπίνη, Τεπόζιτα Αγ. Αμβροσίου και Καλογραίας, Πενταδάκτυλο μέχρι Παχύαμμο, Τραπέζου, Αγ. Επίκητο, Καπούτι, Καζίβερά, Ποταμιά, Άη Γιάννη τους Σελέμανους, Δρούσια, Ίνια, Πιττοκόπο, Κοιλάδα των Κέδρων, Χόλη, Σκούλλη, Βρύση του Παπά Λουκά στην Χρυσορογιάτσια, Καλαβασός Χοιροκοιτία, Πύργο της Λεμεσού, (δύο φορές), Λευκωσία, Λακατάμια, Παλλουριώπιστα, Τσέρι, Καίμακλί, Αγλαντζιά, Λατσιά, Στρόβολο, Έγκωμη, Αγ. Δομέτιο, Αγιαντρονικούδι, ή Ττοπισού Κιογιού, Ποταμό του Τεγγέλη πάνω από το Ν. Χωριό Κυθραίας, Δίκωμο, Μια Μηλιά, Ποταμιά, Καλαπαναγιώτη, Μόρα, Κυθραία, Παλαϊκυθρο, Ν. Χωριό, Τραχώνι, Έξω Μετόχι, Βώνη, Κυθραία, Μονιάτη, Σαϊττά, Αγρό, Κοτσιάτη, Μοναστήρι του Αρχαγγέλου

Μιχαήλ, (πλησίον του Αναλιόντα), Μαρκί, Εργάτες, Ανάγια, Αληθινού, Κιόνελι, Μέσα Γειτονιά, Πέτρα του Διγενή, Τζιάος, Λύμπια.

Η τελευταία δουλειά που έκαμα ήτο τα αποχετευτικά των Λατσιών στο Συνοικισμό Απ. Ανδρέας. Ίσως να ξέχασα μερικά χωριά, ή να διπλόγραψα όμως τα λάθη ανθρώπινα. Μέχρι το 1974 που έγινε η εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο μας, είχα βιβλίο και έγγραφα όλα τα χωριά που εργάστηκα με τη σειρά, την ημερομηνία που πήγαινα και που έφευγα, πόσα μίλια απέχει κάθε χωριό από τη Λευκωσία ή και από άλλες πόλεις, πόσους κατοίκους έχουν τούρκικο ή ελληνικό, ή ακόμη και μικτό πόσους Τούρκους πόσους Έλληνες, σε ποιόν Άγιο είναι αφιερωμένη η εκκλησία του χωριού και ακόμη όταν μου συνέβαινε κάποιο περιστατικό, ευχάριστο ή δυσάρεστο πάλι το έγγραφα. Συνολικά εργάστηκα στο Τμήμα Αναπτύξεως Υδάτων 30 χρόνια 1 μήνα και 13 μέρες.

Η μητέρα μου Μαριτσού ήταν κόρη του Γιαννάτζη του Γιάλλουρου και της Ελεγκούς της Πυριτούς. Επονομάζετο Πυριτού γιατί ήτο πολύ γρήγορη στις δουλειές της, όπως μας έλεγαν οι κόρες της. Ο παππούς μου ο Γιαννάτζης του Γιάλλουρου είχε αδελφούς το Νικόλα του Γιάλλουρου και το σπίτι του ήτο πίσω από το σπίτι του Παύλου του Ττοουλή, του Κουτσόπαυλου, και του Χ"Σάββα του Γιάλλουρου που είχε εγγόνια την Ελένη του Αντρέα του Βύρα και τη Μαρίτσαν του Αντρέα του Γιώρκου του Μιχαλάτζη.

Η γιαγιά μου («στετέ») είχε αδελφία τη Χατζιευαλλούν, το Στυλλήν του Κούτσουρου, το Δημήτρη Κουκουμά και τον

Κωνσταντή Κουδελλάρη που κατοικούσε στη Συρκανιά.

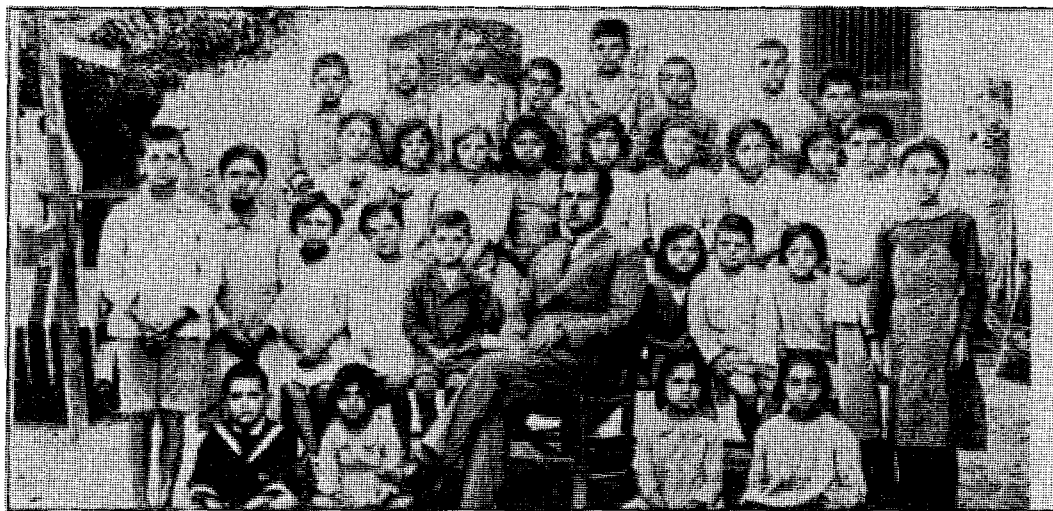
Τα αδέρφια μου είναι η Ελένη, σύζυγος του Κώστα του Παντελή, ο Κώστας παντρεύτηκε την Δώρα Χατζηχριστοδούλου του Ταλιαδώρου, ο Ανδρέας που η γυναίκα του η Χρυσταλλού κατάγεται από τη Φιλιά Μόρφου και ο Γιαννής που έχει γυναίκα τη Νίκη του Κκόλα του Κολιού.

Ακόμη μια απόδειξη της αναγνώρισης της προόδου μου στα γράμματα ήταν αυτή. Είπα ότι όταν ριχτήκαμε στη βιοπάλη κατάλαβα βλέποντας την αδικία και την εκμετάλλευση, ότι έπρεπε να οργανωθώ στις Συντεχνίες για διεκδίκηση και καλύτερευση του βιοτικού μας επιπέδου. Στην Κυθραία ιδρύσαμε παράρτημ τότε της Συντεχνίας Οικοδόμων, που ήτο το επάγγελμα μου, και

εγώ εκλέγηκα Γραμματέας του Παραρτήματος.

Από τη θέση μου αυτή έστειλα επιστολή στον τότε Διευθυντή του Δημοτικού σχολείου της Κοινότητας μ. Φραγκεσκίδη για κάποιο θέμα που μας απασχολούσε και ήτο μέσα στα πλαίσια της ευθύνης μου. Διαβάζοντας το ο Διευθυντής εξεπλάγη για την καλή σύνταξη της επιστολής από ένα κτίστη και ρώτησε τη δασκάλα Ελπινίκη Παπαδοπούλου εάν εφοίτησα σε Σχολείο Μέσης Παιδείας. Αυτή του απάντησε αρνητικά λέγοντας ότι ήμουνα καλός μαθητής στο σχολείο αλλά επειδή οι γονείς του ήσαν φτωχοί εφρόντισαν και ειδικεύθηκα κτίστης.

Αυτή είναι η Γενιά μου και η ρίζα μου και αυτά πρόσφερα στην κοινωνία.

1933. Φωτογραφία όλων των παιδιών του Δημοτικού Σχολείου Χρυσίδας. Διακρίνεται ο δάσκαλος Μιχάλης Γερούδης στα δεξιά του ο μαθητής της Αΐς Δημοτικού τότε Γεώργιος Κοκής και αριστερά η Παναγιώτα Παπανδρέου και δίπλα ο Ανδρόνικος Ανδρονίκου, κατάχαμα ο Νίκος Αρτεμίου. Η φωτογραφία πάρθηκε μπροστά στο σπίτι της Χατζηγιώρκαινας-Αχιλλέα Αργυρίδη που ήταν και ο φωτογράφος. Χαρακτηριστικό του δουλάπι μεταξίου στ' αριστερά κάτω από τη συκαμιά, που φανερώνει τη ανάπτυξη της σηροτροφίας με τη μεγάλη εκτροφή μεταξοσκώληκος αποτέλεσμα της καλλιέργειας συκομουριών - συκαμιών.